



## Arrest

nr. 271 392 van 19 april 2022  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BUYCK  
Lombardenvest 34 / 2de verdiep  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 23 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. BUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2015 ondertekent de verzoekende partij, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, een wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, de referentiepersoon, in het kader van gedane gezinsherenigingsaanvragen.

Op 6 mei 2021 dient de verzoekende partij tevergeefs een negende gezinsherenigingsaanvraag in functie van haar partner in. De verzoekende partij heeft geen beroep aangetekend tegen de inmiddels negen beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, waarvan de laatste dateert van 19 oktober 2021.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 22 november 2021 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing met volgende redengeving:

*"(...)*

*Aan de Heer, die verklaart te heten:*

*Naam: A.*

*Voornaam: A. E. A.*

*Geboortedatum: X*

*Geboorteplaats: Ismailia*

*Nationaliteit: Egypte*

*In voorkomend geval, alias:*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,*

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

*onmiddellijk na de kennisgeving*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:*

*Artikel 7, alinea 1, van de wet:*

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.*

*Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr. M. en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. M. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Egypte. Zowel betrokkene als Mevr. M. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Mevr. M. kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.*

*In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.01.2021 dat hem op 23.01.2021 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene vroeg reeds 9 keer (dd. 03.11.2015, 22.06.2016, 09.02.2017, 09.11.2017, 20.06.2018, 27.12.2018, 22.05.2019, 02.07.2020 en 06.05.2021) na elkaar gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner, de genaamde M. A. (...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Deze aanvragen werden geweigerd op 03.03.2016, 20.12.2016, 08.08.2017, 04.05.2018, 06.12.2018, 12.04.2019, 10.10.2019, 24.11.2020 en op 19.10.2021). Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. (...)"

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 22 november 2021 eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam : A. E. A.

geboortedatum : 14.04.1960

geboorteplaats : Ismailia

nationaliteit : Egypte

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.11.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

#### REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene vroeg reeds 9 keer (dd. 03.11.2015, 22.06.2016, 09.02.2017, 09.11.2017, 20.06.2018, 27.12.2018, 22.05.2019, 02.07.2020 en 06.05.2021) na elkaar gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner, de genaamde M. A. (...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Deze aanvragen werden geweigerd op 03.03.2016, 20.12.2016, 08.08.2017, 04.05.2018, 06.12.2018, 12.04.2019, 10.10.2019, 24.11.2020 en op 19.10.2021). Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de Finaliteit van de vreemdelingenwet in. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.01.2021 dat hem op 23.01.2021 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr. M. en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. M. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Egypte. Zowel betrokkene als Mevr. M. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Mevr. M. kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in dit inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

## 2. Onderzoek van het beroep

Voorafgaand: op vraag van de voorzitter ter terechtzitting, of de verzoekende partij een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, antwoordt de advocaat van de verzoekende partij bevestigend en legt hiervan ter terechtzitting een bewijs neer (bijlage 19ter d.d. 15 maart 2022).

De advocaat van de verwerende partij benadrukt ter terechtzitting het feit dat de verzoekende partij de procedure misbruikt.

### 2.1.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- de artikelen 7, 40, 40ter, 42, 47/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het eerste middel luidt:

*“Schending van een substantiële vormvereiste, meer bepaald de motiveringsplicht vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 (de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen),*

*Schending van artikel 7 40, 40ter, 42, 47/2 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,*

*Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:*

*“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”*

*Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:*

*“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd”.*

*Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:*

*“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn”.*

*Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.*

*“Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste” (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).*

*Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker en, bij uitbreiding, van zijn familie.*

*De heer A. verblijft reeds geruime tijd op Belgisch grondgebied.*

*Partijen vormden reeds geruime tijd voor verklaring wettelijke samenwoning werd afgelegd een koppel, nadat verklaring wettelijke samenleving werd afgelegd in augustus 2015 vormen zij onafgebroken een gezinscel waarbij zij wederzijds de verantwoordelijkheid voor elkaar opnemen.*

*Partijen hebben als bepaald in de Vreemdelingenwetgeving aanvraag machtiging tot verblijf gedaan als partner van een Belg. (Art. 40, 40bis, 40ter e.v.)*

*Er volgde evenwel geen positieve beslissing omdat mevrouw M. op dat ogenblik nog niet kon voldoen aan de vereiste om over voldoende inkomsten te beschikken zoals bepaald in art. 40ter van de wet van 15.12.1980.*

*Thans in deze situatie wijziging is gekomen aangezien zij nu voltijds tewerkgesteld is bij de BVBA A.*

*Art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de Overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op een afdoende wijze.*

*Hetzelfde geldt voor wat betreft art. 62 van de Vreemdelingenwet, het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.*

*De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.*

*De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing RVS 12.10.2007 nr. 175719, RVS 24.09.2008, 186486.*

*In de bestreden beslissingen zowel met betrekking tot de bijlage 13 als de bijlage 13 sexies wordt gesteld dat:*

*“Betrokkene misbruikt de procedure van art. 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter. om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in”,*

*terwijl de heer A. geen aanvraag machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van art. 47/2 Vreemdelingenwetgeving dat luidt als volgt:*

*“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk zijn de bepalingen van hoofdstuk 1 over de in art. 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in art. 47/1.”*

*Dit artikel geen betrekking heeft op de situatie van de heer A. en mevrouw M. gelet op de Belgische nationaliteit van mevrouw M. die vallen onder de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 terwijl art. 47/2 van de wet van 15.12.1980 betrekking heeft op andere familieleden van een burger van de Unie maar niet de categorie waarin de heer A. zich bevindt op grond van zijn relatie met mevrouw M., Belg bevestigd door een wettelijke samenwoning.*

*De bestreden beslissingen zijn bijgevolg gebrekkig gemotiveerd door verwijzing naar de bepaling van art. 47/2 waarop het beweerde misbruik - dat niet voorhanden is - gebaseerd wordt.*

*De motiveringsplicht is geschonden.”*

2.1.2. De verwerende partij werpt op in haar nota met opmerkingen:

*“Verzoekende partij acht de bovenvermelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben met de thans gewijzigde situatie waarbij mevrouw M. nu voltijds werkt. Daarnaast zou de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd zijn door de verwijzing naar artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, aangezien dit artikel geen betrekking heeft op de situatie van verzoekende partij en mevrouw M., die de Belgische nationaliteit bezit.*

*De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.*

*Vooreerst stelt de verweerder vast dat verzoekende partij in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door haar opgeworpen schendingen, behoudens wat de vermeende schending van de formele motiveringsplicht betreft.*

*Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.*

*Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekende partij slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verweerder op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekende partij door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).*

*Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet – naar behoren – worden toegelicht, naar het oordeel van de verweerder om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).*

*(...)*

*Waar verzoekende partij opwerpt dat de situatie omtrent de bestaansmiddelen is gewijzigd aangezien mevr. M. nu voltijds werkt, benadrukt verwerende partij dat dit geen afbreuk doet aan de bestreden beslissingen. De bestaansmiddelenvereiste kadert immers binnen de aanvragen gezinshereniging en houden geen verband met het bevel om het grondgebied te verlaten, noch met het inreisverbod.*

*Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).*

*Deze kritiek van verzoekende partij mist dan ook grondslag.”*

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ondersteunt deze kritiek. De bestreden beslissingen betreffen geenszins de weigeringen van de gezinsherenigingsaanvragen en

hebben dus geen betrekking op de artikelen 40, 40ter, 42 en 47/2 van de Vreemdelingenwet. Doordat deze aanvoering geen betrekking heeft op de voorwerpen van huidig beroep, zijn deze onontvankelijk, behoudens wat volgt onder punt 2.1.4.

2.1.4. Artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite worden weergegeven op basis waarvan deze zijn genomen.

Concreet wordt voor de eerste bestreden beslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten) expliciet vermeld dat artikel 7, alinea 1, 1°, van de Vreemdelingenwet de juridische grondslag vormt voor die beslissing, terwijl de volgende feitelijke grondslag wordt vermeld:

*“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.*

*Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr. M. en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. M. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Egypte. Zowel betrokkene als Mevr. M. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Mevr. M. kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.*

*In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”*

Voor de tweede bestreden beslissing (het inreisverbod) wordt dan weer expliciet vermeld dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet de juridische grondslag vormt voor die beslissing, terwijl de volgende feitelijke grondslag wordt opgenomen:

*“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

*Betrokkene vroeg reeds 9 keer (dd. 03.11.2015, 22.06.2016, 09.02.2017, 09.11.2017, 20.06.2018, 27.12.2018, 22.05.2019, 02.07.2020 en 06.05.2021) na elkaar gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner, de genaamde M. A. (...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Deze aanvragen werden geweigerd op 03.03.2016, 20.12.2016, 08.08.2017, 04.05.2018, 06.12.2018, 12.04.2019, 10.10.2019, 24.11.2020 en op 19.10.2021). Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep.*

*Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.01.2021 dat hem op 23.01.2021 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.*

*Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni*

2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is. Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr. M. en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. M. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Egypte. Zowel betrokkene als Mevr. M. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Mevr. M. kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in dit inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de redenen van de bestreden beslissingen kent en begrijpt. Het normdoel van de formele motiveringsplicht, vervat in deze aangehaalde bepalingen, is bereikt.

De verzoekende partij houdt voor dat in de bestreden beslissingen ten onrechte wordt verwezen naar het misbruik van de procedures in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. Dit is correct. De procedures in verband met de gezinsherenigingsaanvragen zijn gesteund op artikel 40ter, wat blijkt uit de nalezing van deze procedures. De bestreden beslissingen verwijzen naar de genomen beslissingen in dat verband. Daaruit blijkt dat de verzoekende partij weet heeft dat deze procedures gesteund waren op artikel 40ter omdat zij kennis heeft gekregen van de genomen beslissingen in die zaken. Het gebruik van “artikel 47/2” is dan ook een louter materiële misslag. Het volstaat onder meer te verwijzen naar de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 6 december 2018. Voorts ziet de Raad evenmin het belang in van deze misslag nu determinerend is bepaald dat de verzoekende partij misbruik van de procedures aangaande de gezinsherenigingsaanvragen heeft gepleegd. In het kader van de huidige bestreden beslissingen is het niet relevant of deze gezinsherenigingsprocedures zich steunden op artikel 47/2 dan wel op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit klemmt nog meer nu de verzoekende partij in haar eerste middel stelt dat zij niet kon voldoen aan de vereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om over voldoende inkomsten te beschikken. De verzoekende partij heeft inmiddels een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag ingediend, waarvan een bewijs wordt neergelegd ter terechtzitting (bijlage 19ter d.d. 15 maart 2022), zodat deze grief belang mist.

De schending van deze bepalingen wordt niet weerhouden.

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

- de artikelen 7 en 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet;
- artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM);
- artikel 41 van het Handvest;
- het redelijkheidsbeginsel;
- het proportionaliteitsbeginsel;



- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het algemeen hoorrecht.

Het tweede middel wordt uiteengezet als volgt:

- “- schending artikel 7 en art. 74/14 § 3 van de wet van 15.12.1980
- schending art. 8 EVRM
- schending redelijkheidsbeginsel, proportionaliteitsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel
- schending art. 41 sociaal handvest en algemeen hoorrecht

*De bestreden beslissing op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt gegeven, is gebaseerd op art. 7 al. 1 en art. 74/14 § 3.*

*Verzoeker betwist op zich niet dat hij in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten. Het is juist om aan deze toestand te verhelpen dat hij aanvraag machtiging tot verblijf indient als partner van een Belg, recht dat gegarandeerd is door verscheidene internationale verdragen en ook voorzien is in de Vreemdelingenwetgeving.*

*Wat de bestreden beslissing evenwel uit het oog verliest, is dat art. 7 1° lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.”*

*Verzoeker beroept zich op de hogere rechtsnorm met name art. 8 EVRM met name een hogere norm zoals vastgelegd in het internationaal verdrag waardoor België gebonden is.*

*Door zijn gezinsleven kan en mag hij aanspraak maken op gezinshereniging om samen met zijn partner, met wie hij een langdurige duurzame relatie heeft en samenwoont, verder te leven.*

*Het bestaan van de relatie met mevrouw M. erkend door de administratieve autoriteiten, gelet op de afgelegde verklaring wettelijke samenwoning en de voortdurende bestaande gezinscel, minstens sinds 2015, maakt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het beschermenswaardig privéleven van verzoeker in de zin van art. 8 EVRM en de bestreden beslissing bijgevolg abstractie maakt van de vermelding in art. 7 10 lid “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” waarop juist het recht om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, gestoeld is.*

*De beslissing schendt art. 7 van de wet van 15.12.1980.*

*Schending art. 74/14 § 3.*

*De heer A. heeft nooit de intentie gehad om onder te duiken. Hij verblijft al jaren samen met zijn partner op hetzelfde adres.*

*Geen enkel gegeven wijst op enige poging tot onderduiken, wel integendeel, hij heeft enkel de intentie om zijn gezinsleven verder te zetten met zijn partner, mevrouw M.*

*Schending van art. 8 EVRM en art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, proportionaliteitsbeginsel.*

*De heer A. vormt onmiskenbaar een gezin met zijn partner, mevrouw M., van Belgische nationaliteit. Over de duurzaamheid en stabiliteit van deze relatie bestaat geen enkele betwisting, partijen vormen een gezinscel en zijn op elkaar aangewezen.*

*Er wordt niet ontkend dat meerdere aanvragen werden ingediend maar dit gegeven op zich maakt niet een vorm van rechtsmisbruik uit aangezien de wet als dusdanig geen sanctie voorziet.*

*De heer A. en zijn partner hebben steeds correct gecommuniceerd betreffende hun toestand:*

*verblijfplaats van de heer A. was steeds gekend. Hij heeft, in de periode dat hij beschikte over een attest van immatriculatie, deelgenomen aan het sociaal/economische leven door tewerkstelling.*

*Zowel verzoeker als zijn partner hebben steeds gepoogd aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 40, 40bis en 40ter te beantwoorden.*

*Omwille van een eerder precaire tewerkstelling van zijn partner, mevrouw M., bleek dit evenwel niet mogelijk tot op heden.*

*In het licht van dit gegeven is het verwijt dat geen hoger beroep werd aangetekend tegen eerdere beslissingen eerder eigenaardig te noemen.*

*Veeleer dan de Raad voor Vreemdelingen te belasten met een procedure die wellicht niet tot een nietig verklaring zou leiden, werd een nieuwe aanvraag ingediend steeds met andere stukken in de hoop dat aan de hand van de nieuwe gegevens alsnog beantwoord zou worden aan de voorwaarden zoals gesteld in de Vreemdelingenwetgeving.*

*In de bestreden beslissing is er ten onrechte sprake van misbruik van recht zodat zich de vraag stelt welk misbruik als dusdanig met name welk recht of een mogelijkheid door verzoeker zou gebruikt zijn om deze af te wenden van het doel waarvoor hij van zijn recht gebruik maakte, met name machtiging tot verblijf te bekomen om zijn gezinsleven met zijn Belgische partner verder in België te zetten.*

*Dit is in casu niet het geval. Verzoeker was van oordeel dat gelet op de nieuwe aanvraag de nieuwe stukken de voorgaande bevelen zonder voorwerp werden gezien hem een nieuw attest van immatriculatie werd verschaft.*

*Art. 8 EVRM beschermt het gezinsleven van verzoeker en bij uitbreiding van zijn partner, mevrouw M.*

*Deze hebben hun gezinsleven in België opgebouwd.*

*Mevrouw M. heeft geen enkele band met het land van herkomst (Egypte) van de heer A. en door het bevel het grondgebied te verlaten en het inreisverbod zullen verzoeker en zijn partner langdurig gescheiden worden.*

*Alle theoretische beschouwingen ten spijt van de dienst Vreemdelingenzaken betreft dit geen tijdelijke verwijdering en is er een verregaande inbreuk betekent op het privéleven van verzoeker omdat zijn familiale relaties hierdoor geschaad worden.*

*Moderne communicatiemiddelen kunnen de dagdagelijkse relationele banden die hij met zijn partner onderhoudt niet vervangen.*

*Mevrouw M., Belg, die al haar belangen hier in België heeft, hier tewerkgesteld is en woont, kan niet zonder meer mee verhuizen naar Egypte.*

*Bovendien miskent de bestreden beslissing dat art. 8 EVRM meer beschermt dan louter familiale relaties maar ook sociale relaties en gaat zij voorbij aan het gegeven dat partijen hier een gezinsleven hebben uitgebouwd.*

*De bestreden beslissing schendt dan ook het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het Bestuur over te doen maar enkel om onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (Raad van State 17.12.2003 nr. 12650020).*

*Uit de bestreden beslissing blijkt niet op welke wijze aan een belangenafweging is gedaan en voor zover al een belangenafweging is gedaan, wordt de verkeerde afweging gemaakt nu aan verzoeker enkel verweten wordt dat hij meerdere aanvragen machtiging tot verblijf als partner van een Belg heeft ingediend daar waar op zich geen enkele wettelijke bepaling dit verbiedt.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt bijgevolg geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Overheid de verplichting op haar beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding (Raad van State 14.02.2006 154954, Raad van State 02.2007 nr. 16741111).*

*Er werd geen rekening gehouden met het feit dat de situatie van de partner van verzoeker die in het verleden niet over voldoende inkomsten beschikte, kan wijzigen wat de facto nu het geval is en waardoor een aanvraag machtiging tot verblijf in een latere fase wel als gegrond verklaard kan worden.*

*Het is duidelijk dat geen toepassing gemaakt werd van een fair balance tussen enerzijds het belang van verzoekende partij en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid.*

*De bestreden beslissing is duidelijk disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn partner teweeg brengen, met name minstens een langdurige onderbreking van de relatie gezien mevrouw M., die hem niet zomaar kan vervoegen en de verwijdering uit het centrum van zijn belangen in België waar hij reeds jaren gezinscel vormt met zijn partner.*

*Ofschoon art. 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat, is er wel de verplichting om - ongeacht of een verblijf wordt geweigerd, dan wel beëindigd - om, binnen de beleidsmarge waarover Staten beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 68-69).*

*In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, is de omvang van de negatieve dan wel de positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van art. 8 van het EVRM afhankelijk van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).*

*Belangrijk is dat zowel wanneer er sprake is van een eerste aanvraag om toelating tot verblijf zoals in casu als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 68-69).*

*De beleidsmarge van de Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds en het belang van het individu anderzijds.*

*Of het nu een negatieve verplichting op een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van art. 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met het waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moet steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging wat in casu niet gebeurd is.*

*Dat mevrouw M. als referentiepersoon in het verleden niet over de nodige inkomsten beschikte om te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 houdt ipso facto niet in dat deze toestand voortdurend en blijvend is. Met andere woorden de inkomenssituatie van mevrouw M. kan wijzigen zoals in casu gebeurd is waardoor zij nu wel degelijk beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 40ter van de wet van 15.12.1980.*

*Door het inreisverbod wordt de heer A. de mogelijkheid ontnomen zijn gezinsleven met mevrouw M. verder te zetten.*

*De vereiste belangenafweging ontbreekt in de bestreden beslissing. Deze is minstens niet afdoende, disproportioneel, waardoor niet voldaan is aan de zorgvuldigheidsplicht zoals wettelijk voorgeschreven.*

*Schending artikel 41 § 2 van het Europees handvest en meer algemeen hoorrecht.*

*Schending artikel 41 § 2 van het handvest maar ook in het algemeen hoorrecht, het algemeen beginsel van administratief recht verplichten de administratie om eenieder waartegen de maatregel overwogen wordt die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden op voorhand te horen en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voor dat zulke beslissingen worden genomen.*

*Dit is van toepassing zowel voor het bevel om het grondgebied te verlaten bijlage 13 als het inreisverbod dat aan verzoeker werd betekend omdat dit hem nadelig beïnvloedt wat tot gevolg heeft dat hij mogelijk voor lange tijd gescheiden wordt van zijn Belgische partner die in tegenstelling tot datgene wat de bestreden beslissing voorhoudt niet zonder meer hem kan vervoegen.*

*Zijn partner, mevrouw M., heeft immers de Belgische nationaliteit en heeft al haar belangen in België.*

*Er vond geen verhoor van verzoeker plaats.*

*Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voor dat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.*

*Die regel is ingevoerd ter verzekering van de effectieve bescherming van diegene die het voorwerp is van de mogelijke beslissing om deze in kennis te stellen en toe te laten te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren om een mogelijke beslissing niet te laten nemen ofte wijzigen.*

*Het Europees Hof van Justitie heeft verduidelijkt dat schending van de rechten van de verdediging pas tot nietig verklaring van het na de afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.*

*Er dient dus nagegaan te worden of verzoeker elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (Hof van Justitie 10.09.2013 N.G. en R.R. C 383/13).*

*De reden tot weigering in het verleden om de heer A. te machtigen tot verblijf als partner van een Belg hielden systematisch verband met het niet voldoen van de referentiepersoon aan de voorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en meer bepaald het daar in weerhouden minimum inkomen waarover de referentiepersoon dient te beschikken.*

*In deze situatie is evenwel sinds oktober 2021 een wijziging gekomen nu mevrouw M. voltijds werkzaam is en zij ruim over voldoende inkomsten beschikt om te voldoen aan de voorwaarde te beschikken over minimum 120% van het inkomen zoals bepaald in art. 40ter van de wet van 15.12.1980.*

*Zij beschikt immers over een uurloon van 17,38 Euro per uur en een voltijdse tewerkstelling, waardoor haar huidig inkomen het minimum zoals bepaald in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ruim overschrijdt.*

*Met andere woorden: mevrouw M. voldoet nu wel degelijk aan de voorwaarde om als referentiepersoon over de nodige inkomsten te beschikken.*

*Het recht om gehoord te worden, houdt in dat verzoeker in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.*

*Deze mogelijkheid werd nu hij niet gehoord is, gelet op de recente tewerkstelling, hem onthouden en kon hij bijgevolg niet de nuttige en relevante gegevens aanbrengen.*

*De bestreden beslissing is dan ook genomen met schending van het hoorrecht van verzoeker."*

2.2.2. De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dit betekent ook dat de Raad alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat uit de middelen blijkt dat de verzoekende partij erkent illegaal in België te verblijven, zonder de vereiste documenten.

2.2.4. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 3.

*Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :*

*1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*

*2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*

*3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;*

*( 4° opgeheven bij art. 59 van de wet van 21 november 2017)*

*5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;*

*6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.*

*In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”*

Dit artikel handelt over de mogelijkheid geen termijn voor vrijwillig vertrek te bepalen, wat de eerste bestreden beslissing doet.

De verzoekende partij houdt voor dat zij nooit enige poging heeft verricht om onder te duiken en dit niet wil, gelet op haar gezinsleven.

Met dit betoog toont de verzoekende partij de schending van artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet niet aan. De verzoekende partij gaat voorbij aan de juridische betekenis van het begrip “*risico op onderduiken*”. De eerste bestreden beslissing verwijst naar de correcte vaststelling dat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 januari 2021, ondanks haar kennisname van de mogelijkheden ter ondersteuning van haar verwijdering. De bestreden beslissingen wijzen op het gegeven dat de verzoekende partij maar liefst negen gezinsherenigingsaanvragen (bijlage 19ter) heeft ingediend, telkens tevergeefs. Dit wijst op een misbruik van de procedures. De eerste bestreden

beslissing verwijst ook naar het “6°” van artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet, met name dat de verzoekende partij onmiddellijk na de beslissing (lees: -en) een nieuwe verblijfsaanvraag indiende. Deze motieven zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij gaat hieraan voorbij.

De verzoekende partij slaagt er niet in om deze motieven te weerleggen. Wel integendeel bevestigt zij meermaals dat ze gezinsherenigingsprocedures heeft gebruikt terwijl de referentiepersoon, haar partner, over onvoldoende inkomsten beschikte. Het gegeven dat het thans anders is, doet hieraan geen afbreuk. De Raad dient zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing teneinde de wettigheidstoetsing door te voeren. De verzoekende partij heeft onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag ingediend.

De beschouwingen van de verzoekende partij over de reden(-en) waarom zij geen beroep aantekende bij de Raad tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden doen hieraan geen afbreuk. Het gegeven dat het adres van de verzoekende partij bij de overheden was gekend, is in dit kader irrelevant. Hetzelfde geldt voor het onjuiste oordeel van de verzoekende partij dat de bevelen zonder voorwerp kwamen te staan door het indienen van een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag. Het tijdelijk opschorten van een bevel omwille van de afgifte van een attest van immatriculatie maakt niet dat een bevel zonder voorwerp is.

De verzoekende partij weerlegt niet dat er een risico op onderduiken bestaat. Onderduiken in de juridische betekenis van het begrip omvat meer dan het zich bij wijze van spreken “*verstoppen*”.

2.2.5. De verzoekende partij meent dat door de schending van artikel 8 van het EVRM, samen gelezen met de eerste paragraaf van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zij gerechtigd is alhier te verblijven en dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mag gegeven worden. In dat kader voert zij ook de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan.

Zij verwijst naar het gezins- en privéleven dat zij in België onderhoudt met haar Belgische wettelijk samenwonende partner en naar haar “*sociale relaties*”, die zij niet preciseert, buiten de deelname aan het sociale en economische leven door tewerkstelling. Haar partner heeft geen banden met het herkomstland van de verzoekende partij. Moderne communicatiemiddelen kunnen dit niet verhelpen. Er is geen belangenafweging. Thans heeft de partner van de verzoekende partij wel voldoende inkomsten. *Fair balance* ontbreekt. De bestreden beslissingen zijn disproportioneel. Het inreisverbod ontnemt de verzoekende partij de voortzetting van haar gezinsleven. Daarnaast geeft de verzoekende partij een theoretische uitleg over artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Aangaande de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

*In casu* is er geen sprake van een weigering van voortgezet verblijf. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Volgens het EHRM moet er onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). De verzoekende partij verwijst niet dienstig naar het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979, *Marckx/België*, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet in de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De eerste bestreden beslissing motiveert:

*“Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr. M. en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. M. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Egypte. Zowel betrokkene als Mevr. M. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Mevr. M. kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.*

*In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”*

De tweede bestreden beslissing motiveert:

*“Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr. M. en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. M. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Egypte. Zowel betrokkene als Mevr. M. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Mevr. M. kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.*

*In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in dit inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.*

*Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat het bestuur een belangenafweging heeft gemaakt en de immigratiecontrole voor de verwerende partij primeert.

De bestreden beslissingen betwisten niet dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft met haar partner. De bestreden beslissingen wijzen erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar partner de verzoekende partij niet zou kunnen vervoegen in het herkomstland hetzij dat desgevallend sprake is van een tijdelijke scheiding tussen de verzoekende partij en haar partner. De bestreden beslissingen beklemtonen in dit geval terecht dat de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner van in het begin precair was en dat de verzoekende partij misbruik maakte van de gevoerde procedures, gelet op het tot negen maal toe indienen van een gezinsherenigingsaanvraag, in functie van dezelfde referentiepersoon. De verzoekende partij en haar partner wisten aldus zeer goed dat de verzoekende partij niet verblijfsgechtigd was. Zij wisten bovendien dat de partner niet over voldoende inkomsten beschikte in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beperkt zich in haar betoog louter te stellen dat de verzoekende partij die in België werk heeft en woont niet zonder meer kan verhuizen naar Egypte. Zij geeft geen concrete aanwijzingen dat haar partner, van Marokkaanse origine en geboorte, zich niet kan aanpassen of aldaar niet kan tewerkgesteld worden.

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Dergelijke uitzonderlijke omstandigheden toont de verzoekende partij niet aan.

De Raad ondersteunt het motief *“Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017).”* In dit geval is de belangenafweging billijk en proportioneel afgewogen op het misbruik van de gezinsherenigingsprocedures die de verzoekende partij maakte om deze te gebruiken ook al wist zij dat haar partner niet over voldoende inkomsten beschikte.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, gewaarborgd door



artikel 8 van het EVRM, beschouwd (zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar gezinsleven is geschonden.

Wat betreft het privéleven van de verzoekende partij houdt de verzoekende partij een bijzonder vaag betoog. Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat een verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Voorts blijkt nergens uit het dossier dat de verzoekende partij gezondheidsproblemen heeft of een kind. De verzoekende partij houdt dit ook niet voor.

Nu rekening is gehouden met het gezinsleven, dat proportioneel is beoordeeld, ook in het kader van de *fair balance*, maakt de verzoekende partij evenmin de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt thans te voldoen aan de inkomensvoorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en voor zover zij kan aantonen aan alle, ook andere, wettelijke voorwaarden te voldoen, kan zij vanuit het buitenland een gezinsherenigingsaanvraag indienen op basis van haar bestaande relatie, en de opheffing of opschorting van het inreisverbod vragen.

2.2.6. De verzoekende partij voert in het kopje van haar middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest, maar laat na uiteen te zetten op welke wijze zij dit artikel geschonden acht. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.2.7. De verzoekende partij voert de schending aan van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest.

De hoorplicht houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Het recht om gehoord te worden, ook vervat in artikel 41 van het Handvest, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87).

De Raad wijst er bovendien op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er

sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoekende partij verwijst naar haar partner, van Belgische nationaliteit en Marokkaanse origine, die al haar belangen heeft in België, en naar haar tewerkstelling die inmiddels zou voldoen aan het vereiste van voldoende bestaansmiddelen in het kader van een gezinshereniging.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen nieuwe gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend en het de Raad niet toekomt aan de hand van de thans overgemaakte stukken te beoordelen of de verzoekende partij wel aan artikel 40ter voldoet. Een recente tewerkstelling is niet van aard om de bestreden beslissingen te vermogen te wijzigen temeer het misbruik van de gezinsherenigingsprocedures van het verleden correct zijn beoordeeld. Een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag doet hieraan geen afbreuk. Ook bij het indienen van een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag zal dit resultaat moeten afgewacht worden en heeft dit aldus geen invloed op de bestreden beslissingen.

De volgende opmerking in de nota met opmerkingen is in dit geval pertinent:

*“In de mate dat verzoekende partij zou voorhouden dat hij opnieuw diende gehoord te worden op grond van het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging als beginsel van het Unierecht, laat verweerder gelden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds negen aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van art. 40ter Vreemdelingenwet heeft ingediend. De recentste aanvraag dateert van 06.05.2021, terwijl verzoekende partij uiteraard over de mogelijkheid beschikte om naar aanleiding van deze aanvraag alle nuttige elementen aan te voeren.*

*Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag. (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60: “Aangezien volgens richtlijn 2008/115 de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, kan het recht om te worden gehoord dus niet aldus worden uitgelegd dat de bevoegde nationale instantie, wanneer zij voornemens is om tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze moet horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”)*

De meest recente beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dateert van 19 oktober 2021 en motiveert:

*“(…)*

*In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06/05/2021 werd ingediend door:*

*Naam: A.*

*Voornaam: A. E. A.*

*Nationaliteit: Egypte*

*Geboortedatum: 14/04/1960*

*Geboorteplaats: Ismailia, Egypte*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te/•-erklaart te •-erblijven te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie,*

*geregistreerd huurcontract of cingdomsakte, bewijs samenwoont 1 jaar OF bewijs twee jaar  
regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag  
(...)”*

De bestreden beslissingen werden genomen op 22 november 2021.

In dit geval toont de verzoekende partij evenmin de schending van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest aan.

2.2.8. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grief aan.

Het tweede middel is in al haar onderdelen, zo ontvankelijk, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN